

2. Sonntag der Fastenzeit

Genesis 15,5-12.17-18

In jenen Tagen führte der HERR Abram hinaus und sprach: Sieh doch zum Himmel hinauf und zähl die Sterne, wenn du sie zählen kannst! Und er sprach zu ihm: So zahlreich werden deine Nachkommen sein. Und er glaubte dem HERRN und das rechnete er ihm als Gerechtigkeit an. Er sprach zu ihm: Ich bin der HERR, der dich aus Ur in Chaldäa herausgeführt hat, um dir dieses Land zu eigen zu geben. Da sagte Abram: Herr und GOTT, woran soll ich erkennen, dass ich es zu eigen bekomme? Der HERR antwortete ihm: Hol mir ein dreijähriges Rind, eine dreijährige Ziege, einen dreijährigen Widder, eine Turteltaube und eine junge Taube! Abram brachte ihm alle diese Tiere, schnitt sie in der Mitte durch und legte je einen Teil dem andern gegenüber; die Vögel aber zerschnitt er nicht. Da stießen Raubvögel auf die toten Tiere herab, doch Abram verscheuchte sie. Bei Sonnenuntergang fiel auf Abram ein tiefer Schlaf. Und siehe, Angst und großes Dunkel fielen auf ihn. Die Sonne war untergegangen und es war dunkel geworden. Und siehe, ein rauchender Ofen und eine lodern- de Fackel waren da; sie fuhren zwischen jenen Fleischstücken hindurch. An diesem Tag schloss der HERR mit Abram folgenden Bund: Deinen Nachkom- men gebe ich dieses Land vom Strom Ägyptens bis zum großen Strom, dem Eufrat-Strom.

II Неділя Великого Посту

Бут 15, 5-12. 17-18

Тими днями Господь вивів Аврама надві р і мовив: «Глянь же на небо і злічи зорі, коли можеш їх злічити!» І сказав до нього: «Таке буде твоє потомство». І пові рив Аврам Господу, й Він зарахував йому те за праведність. Потім сказав Господь до нього: «Я – Господь, що вивів тебе з Уру Халдейського, щоб дати тобі оцю землю в посідання». Він же відпові в: «Владико Господи, по чому я знатиму, що я її посяду?» Тоді сказав Господь до нього: «Візьми Мені трилі тню ялівку, і трилі тню козу, і трилі тнього козла, і горлицю та голубеня». Появив він Йому все те, порозтинав надвоє і поклав кожну половину навпроти другої, а птиць не розтяв. Злеті лись хижі птахи на ті трупи, але Аврам прогнав їх. Коли ж заходило вже сонце, глибокий сон опав на Аврама, жах і велика темрява налягла на нього. Тим часом зайшло сонце і стало дуже темно; аж ось димуюче вогнище і сві точ полум'яний пройшли між розтятими частинами. Того дня уклав Господь союз з Аврамом, кажучи: «Твоєму потомству Я даю цю землю від ріки Єгипетської до Великої ріки, ріки Євфрату».

Флп 3, 17 — 4, 1

Будьте мої ми послідовниками, брати, і приглядайтеся до тих, які поводяться згі дно з нашим взірцем. Адже багато хто, – про них я часто говорив вам, а нині з плачем кажу, – поводяться, як вороги Христового хреста. Ї хній кінець – загибель, ї хній бог – черево, і сором – ї хня слава; вони про земне думають. Адже наше громадянство – на небесах, зві дки й очі куємо Спасителя, Господа Ісуса Христа, котрий силою, якою Він може все підкорити собі, перемі нить ті ло нашого приниження так, щоб воно було поді бне до ті ла Його слави. Тому, мої любі й милі брати, ви – моя радість і вінець, – сті йте так у Господі, улюблені!

Лк 9, 28б-36

Того часу Ісус узяв Петра, Йоана і Якова та піднявся на гору помолитися. І сталося, що, коли Він молився, вигляд Його обличчя став і ншим, а Його одяг став бі лим та блискучим. І ось, два мужі розмовляли з Ним: були то Мойсей та Ілля, котрі, з'явившись у славі, говорили про вихід Його, який мав довершитися в Єрусалимі. Петро й і нші були зморені сном, а прокинувшись, побачили Його славу та обох мужі в, які стояли з Ним. І сталося, коли відходили ті від Нього, Петро сказав Ісусові: «Наставнику, добре нам тут бути! Зробимо три намети: один Тобі, один Мойсеєві та один Іллі!» Він не знав, що говорить. Коли він ще говорив, з'явилася хмара й отінила їх; вони ж злякалися, як ввійшли в хмару. І почувся голос із хмари, який промовляв: «Це Син Мій вибраний – Його слухайте!» Коли залунав цей голос, Ісус залишився сам. А вони мовчали й нікому в ті дні нічого не розповідали про те, що побачили.

Philipper 3,17 - 4,1

Ahmt auch ihr mich nach, Brüder und Schwestern, und achtet auf jene, die nach dem Vorbild leben, das ihr an uns habt! Denn viele – von denen ich oft zu euch gesprochen habe, doch jetzt unter Tränen spreche – leben als Feinde des Kreuzes Christi. Ihr Ende ist Verderben, ihr Gott der Bauch und ihre Ehre besteht in ihrer Schande; Irdisches haben sie im Sinn. Denn unsere Heimat ist im Himmel. Von dorther erwarten wir auch Jesus Christus, den Herrn, als Retter, der unseren armseligen Leib verwandeln wird in die Gestalt seines verherrlichten Leibes, in der Kraft, mit der er sich auch alles unterwerfen kann. Darum, meine geliebten Brüder und Schwestern, nach denen ich mich sehne, meine Freude und mein Ehrenkranz, steht fest im Herrn, Geliebte!

Лукas 9,28б-36

In jener Zeit nahm Jesus Petrus, Johannes und Jakobus mit sich und stieg auf einen Berg, um zu beten. Und während er betete, veränderte sich das Aussehen seines Gesichtes und sein Gewand wurde leuchtend weiß. Und siehe, es redeten zwei Männer mit ihm. Es waren Mose und Elíja; sie erschienen in Herrlichkeit und sprachen von seinem Ende, das er in Jerusalem erfüllen sollte. Petrus und seine Begleiter aber waren eingeschlafen, wurden jedoch wach und sahen Jesus in strahlendem Licht und die zwei Männer, die bei ihm standen. Und es geschah: Als diese sich von ihm trennen wollten, sagte Petrus zu Jesus: Meister, es ist gut, dass wir hier sind. Wir wollen drei Hütten bauen, eine für dich, eine für Mose und eine für Elíja. Er wusste aber nicht, was er sagte. Während er noch redete, kam eine Wolke und überschattete sie. Sie aber fürchteten sich, als sie in die Wolke hineingerieten. Da erscholl eine Stimme aus der Wolke: Dieser ist mein auserwählter Sohn, auf ihn sollt ihr hören. Während die Stimme erscholl, fanden sie Jesus allein. Und sie schwiegen und erzählten in jenen Tagen niemandem von dem, was sie gesehen hatten.